

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 7/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., bytom G., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Rožňave č. k. 11 C 40/02-114 z 23. apríla 2002, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 14 Co 365/02-133 z 25. marca 2003 a stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 340/03-7 z 23. októbra 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2003 doručená sťažnosť JUDr. M. B., bytom G. (ďalej len sťažovateľ), vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu v Rožňave (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 40/02-114 z 23. apríla 2002, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len

„krajský súd“) č. k. 14 Co 365/02-133 z 25. marca 2003 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 340/03-7 z 23. októbra 2003 (ďalej len „napadnuté stanovisko“). Sťažovateľ ďalej žiadal, aby ústavný súd napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a vyslovil, že napadnuté stanovisko generálnej prokuratúry je v rozpore s § 243e a § 243f ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol, podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd, ktorý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, že napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 20. mája 2003 a napokon že napadnuté stanovisko generálnej prokuratúry, ktorým táto opakovaný podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e OSP odložila z dôvodu, že rozhodnutia „súdu sú správne a v súlade so zákonom“, bolo sťažovateľovi doručené 31. októbra 2003. Sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa označených článkov ústavy vo vzťahu k všeobecným súdom z dôvodu, že okresný súd a následne krajský súd ako odvolací súd v občianskom súdnom konaní o zaplatenie úrokov za oneskorené zaplatenie dodávateľských faktúr vec nesprávne posúdili, neprihliadli na dôkazy na strane sťažovateľa (v konaní v procesnom postavení žalobcu) „zodpovedne a v súlade so zákonom“. Vo vzťahu ku generálnej prokuratúre sťažovateľ namietal „nesprávne osvojenie stanoviska oboch súdov“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

1. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 187/03).

Vzhľadom na to, že sťažnosťou napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu nadobudli právoplatnosť 20. mája 2003, bola predmetná sťažnosť podaná v čase (23. decembra 2003), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v sťažnosti uvedených voči rozhodnutiam všeobecných súdov. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (§ 243e až 243j OSP) nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (napr. I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa smerujúcu voči rozhodnutiam všeobecných súdov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

Nad rámec tohto záveru ústavný súd konštatuje, že podstatou predmetnej sťažnosti je preskúmanie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska ich „zákonosti“ a v konečnom dôsledku ich zrušenie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 22/03, I. ÚS 44/03), podľa ktorej z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

2. Zjavná neopodstatnenosť bola dôvodom na odmietnutie sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ napadol stanovisko generálnej prokuratúry, ktorým mu táto oznámila, že nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Predpoklady pre podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. OSP. Z týchto ustanovení je nad všetky pochybnosti zrejmé, že ide o mimoriadny opravný prostriedok ako procesný inštitút, využitie ktorého patrí generálnemu prokurátorovi. Nejde teda o právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“.

Okrem toho právo sťažovateľa na podanie podnetu (§ 243e ods. 1 OSP) ani nebolo postupom generálnej prokuratúry sťažovateľovi odňaté, keď podľa tohto stanoviska napadnuté rozsudky „súdu sú správne a v súlade so zákonom“. Napadnutým postupom generálnej prokuratúry teda nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa v zmysle cit. čl. 46 ods. 1 ústavy ani v prípade jeho aplikovateľnosti na situáciu, na ktorú sa sťažovateľ sťažoval.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, resp. nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, III. ÚS 138/02).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2004